

[J. C. A. Larsen.]

„Jeg maa give Socialministeren den Indrømmelse, at den nuværende Ordning er langt fra at være ideel, og jeg maa bebrejde Ledelsen af den store Organisation, Fællesrepræsentationen for Haandværk og Industri, at den ikke har taget sig alvorligt af Spørgsmaalet om Lærlingeuddannelse og Læreprøver.“

Jeg maa have Lov til at tage Afstand herfra, for jeg har aldrig fremsat en saadan Udtalelse, tværtimod, jeg anerkender i højeste Grad den Form, som Fællesrepræsentationen har for sin Lærlingeuddannelse, de Ofre, der er bragt, den Energi, man har lagt for Dagen for at faa den bedst mulige Lærlingeuddannelse — det ærede Medlem Hr. Pitzner fremsatte jo adskillige Udtalelser om dette i Gaar. Jeg anerkender det Arbejde, der er gjort paa dette Omraade, ikke mindst de store Ofre for at faa fremskaffet den udmærkede Institution Teknologisk Institut. Jeg vil have Lov til at sige dette, for at man ikke skal misforstaa mine Udtalelser i Gaar. Jeg har ikke kritiseret Fællesrepræsentationens Arbejde for Lærlingeuddannelse; jeg har kritiseret, at man ikke, da man kunde — man var forgrenet over hele Landet —, har bygget Organisationen saadan, at man ikke skulde have den aarligt tilbagevendende Strid om Læreprøvenævnen og om Bedømmelseskommissioner.

Jeg har ikke meget at sige til det ærede Medlem Hr. Schrøder. Det ærede Medlem mente, at han med Berettigelse kunde citere mine Udtalelser fra 1924—25. Det kan det ærede Medlem sikkert godt, og dersom jeg maa bevare Helbredet, og vi skal fortsætte med Forhandlinger om Lærlingelov i de kommende Aar, tør jeg love det ærede Medlem, at mine Anskuelse paa dette Omraade skal nok staa fast, der vil ikke ske nogen Ændring i saa Henseende.

Jeg skal saa vende mig til den højtærede Socialminister. Den højtærede Minister syntes i Dag ved Begyndelsen af sin Tale at være i ret daarligt Humør. Jeg har ofte fra min Plads nede i Salen haft Fornøjelse og Interesse af at høre paa den højtærede Minister, naar han fra denne Talerstol med Lune og paa fornøjelig Maade turnerede forskellige Vittigheder, hvad jeg erkender, han er en Mester i. Men at optræde, som han gjorde i Dag, i Vrede, det ligger ikke rigtigt for hans Temperament, jeg tror, han hellere skal holde sig til den muntre Tone, som han i øvrigt ogsaa hurtigt slog over i igen, og som han jo behersker som ingen anden. Men jeg vil sige til

den højtærede Minister, at naar han saagik over til at ironisere over den tomme Sal i Gaar under Forhandlingerne om dette Lovforslag — Salen er jo ogsaa temmelig tyndt besat i Dag —, saa var det maaske en Tilfredsstillelse, den højtærede Minister her havde, fordi han jo ironiserede og kritiserede paa samme Maade den Dag, da han forelagde selve Lovforslaget. Det kunde maaske have haft mere Interesse den Dag at høre, hvad det var, Ministeren vilde have gennemført, end muligvis i Gaar, hvor en saa vigtig Sag, som ogsaa binder Tankerne i Dag hos mange af dette Tings Medlemmer, holdt dem ovre ved den anden Ende af Vandrehallen. Jeg tror, at den højtærede Minister maa indrømme, at Forholdene for os almindelige menige og dødelige var, om jeg saa maa sige, lige saa gode i Gaar, som de var for den højtærede Minister, da han forelagde sit Lovforslag.

Den højtærede Minister mente, at de kunde maaske være to Grunde til den ringe Tilstedeværelse i Salen: enten interesserede det ikke Partifæller at høre paa vore Taler om Lærlingelovforslaget, eller ogsaa var Grunden den, at man følte sig godt repræsenteret, at man havde Tillid til sine Ordførere. Jeg tør forsikre den højtærede Minister, at jeg har mit Partis fulde Tillid i denne Sag, det er jeg ikke et Øjeblik ængstelig for ikke at have, og for at bevogte mig eller passe paa mine Udtalelser behøvede Partiet ikke at være her, saa meget mindre som man jo, som sagt, havde sine Interesser et andet Sted. Den højtærede Minister udtalte, at Oppositionens Ordførere var valgt ud fra Hensynet til kun den ene Side. Jeg vover at paastaa overfor den højtærede Minister, at mit Arbejde i denne Sag er lige saa varmt som den højtærede Ministers overfor dem, der skal uddannes, men jeg vover ogsaa at paastaa, at jeg har mere Kendskab til Sagen end den højtærede Minister. Derfor har jeg maaske ogsaa Lov til at se paa den med lidt andre Øjne. Det vilde være en daarlig Haandværker, som ikke ønskede vedblivende en god Lærlingeuddannelse i sit Fag herhjemme. Det har under alle de Behandlinger af Lovforslag om Lærlingeforhold siden 1920, som jeg har været med til, været min yderste Bestræbelse at faa lagt disse Forhold saaledes til Rette, at man fik en god Haandværkerlære herhjemme, saaledes som vi alle er enige om, at vi har haft det under de gamle Love, men saaledes, at Forholdene paa den anden Side ikke generer dem, der skal uddanne Lærlinge. Det har været min Hensigt, og mit Arbejde har været rettet derpaa, og det vil det fortsat være trods den højtærede